

Előszó

Jakku bolygó, három évtizeddel ezelőtt

A fiú lélekszakadva rohant. Minden lépése porfelhőt vert föl, és a lába máris sajgott a kövektől. Mindössze egy vékony kapcát tekert a lábfejére – azt a fajta szövetet, amiből Mersa Topol készített tépést a bányászok és roncsvadászok sebeire –, a megkeményedett bőr azonban egyelőre még megóvta a talpát.

A fiúcska üldözött valamit: a feje fölött kettős kondenzcsík fehérlett az égen – valami furcsa, idegen hajó égre festett nyoma.

Épp a napelemeket tisztogatta, mikor először pillantotta meg a nyomokat az égen.

– Nézd, micsoda pöpec hajó, Galli! – mondta Brev, aki hozzá hasonlóan árvaként dolgozott a telepen.

Narawal, a lány, akinek csak egy szeme volt, felszegte a fejét, és megnyalta felrepedezett, vérző ajkát.

– Nem sokáig lesz pöpec! – mondta enyhe megvetéssel a hangjában. – Itt semmi sem marad pöpec!

Nem vélemény volt, hanem megállapítás.

A fiúnak azonban látnia kellett. Úgy érezte, muszáj látnia ezt a csillogó, gyönyörű, külvilági hajót, mielőtt a Jakku tönkreteszi. Mielőtt az emésztő napsütés meg a porviharok lemarnak róla minden festéket.

Kolob azt mondta neki, hogy maradjon veszteg, és fejezze be a munkáját, a fiú azonban képtelen volt a hajón kívül bármi másra gondolni.

Mennie kell. Mintha maga a végzet hívta volna.

És most rohant. Egyik kilométert a másik után hagyta maga mögött, míg a lábai már fájtak, és úgy érezte, tőből szakadnak ki. Aztán elérte az Esdeklő Kéz fennsíkját, egy olyan sziklával teleszórt platót, ahol a helyi zarándokok legendái szerint ezredévekkel ezelőtt, mikor a Jakku még virágzó, élő hely volt, egy Nagytiszteletű Remete nevű szent élt.

A fennsík túloldalán nyújtózó völgyben állt az idegen hajó olyan csillogón, hogy még a napfény is lecsúszott a burkolatáról.

Itt akár meg is állhatnék – gondolta a fiú –, sőt itt meg is kellene állnom.

Tudta, hogy bölcsebb lenne megfordulni, hazaballagni – vissza a dologházba a többi árva közé.

Mégis itt maradt. Mintha valami láthatatlan erő húzta, vonzotta volna.

Mégis közelebb megyek egy kicsit. Abból nem lehet baj.

Lassan, görnyedten lopakodott le a völgybe vezető ösvényen, és odalent azonnal el is bújt a sárkányfogakként előmeredő rőt sziklák közt. Kötömbtől kötömbig osont, és próbált olyan hal-kan mozogni, mint egy igazi, sivatagi fürgegér.

A hajón látszott, hogy nem helyi. Ahhoz túl tiszta és túl hibátlan volt. Sötéten csillogó felület, karcsú törzs, csapott szárnyak, vérvörös, színezett ablaküvegek. Úgy lapult a völgy poros aljához, akár egy ugrásra kész fenevad – akár egy vérszomjas vworkka, ami a fürgegerekre vadászott.

Ahogy a fiú még közelebb lopakodott, már az ózon torokkaparó szagát és a hajóból áradó forróságot is érezte. A levegő délibáb-ként vibrált a jármű körül.

Semmi sem mozdult.

Most már eleget láttam. Ideje lenne odébbállni.

Mégis maradt.

A hajó fedélzeti nyílása halk szisszenéssel tárult föl, és akár egy hosszú fémnyelvet, csillogó rámpát öltött ki.

A rámpa tetején egy férfi jelent meg. A fiú majdnem fölnevetett az idegen láttán, aki biztosan nem tudta, hogy hová érkezik, különben másként öltözött volna. Ugyan ki hord ezen a helyen hosszú, vörös köpenyt meg csúcsos kalapot?! Aztán az jutott az

eszébe, végül is a zarándokok is súlyos kelmékbe öltöznek, annak ellenére, hogy a szörnyű hőségben biztosan rettenetesen szenvednek tőle. De ők ezt úgy magyarázták, hogy ez egyfajta próbatétel, ami szükséges, hogy megtanulják uralni és legyőzni a fájdalmat.

Lehet, hogy ez az idegen is zarándok?

Ámbár az ilyesfajta emberek általában tartózkodnak a drága holmiktól. Azt szokták mondani, hogy az anyagi elkötelezettség veszedelmes. Márpedig egy ilyen vadonatúj úrhajó biztosan az anyagi elkötelezettség kategóriájába esett. Csakúgy, mint a vörös köpenyes férfi nyomában a rámpán lesétáló hat droid. Csillogó-villogó, kétlábú, humanoid gépek voltak, és a fejükből, akár egy rovar szarvai, apró antennák meredtek elő.

A fiú megbabonázva bámulta, ahogy a robotok a férfi utasítására jókora fekete fémdobozokat kezdtek el kihordani a hajóból.

– Ez az a hely – bólintott a férfi. – Jelöljétek meg, és kezdjétek ásni! Hamarosan visszatérek!

– Igen, Tashu tanácsadó! – mondta az egyik droid.

Ez volt az a momentum, amikor a fiú úgy érezte, eljött az ő pillanata. Gyűlölte ezt a világot. Nem tartozott ide.

Itt a lehetőség! – futott át a fiú agyán, miközben a vörös köpenyes fölballagott a rámpán. – *Itt a lehetőség, hogy itt hagyjam ezt a helyet, és soha ne is jöjjenek vissza!*

Két ellentétes érzés tusakodott benne. Menni vagy maradni. Hiszen ki tudja, hová tart a hajó, vagy hogy mit tesz a férfi, ha rájön: van egy potyautasa?

Azonban valahol mélyen, a zsigereiben érezte, hogy itt nem maradhat. Mert ez a hely maga a halál.

Aztán, ahogy a hajtóművek mély, robajló hanggal életre keltek, ő is döntésre jutott.

Rendben, Galli! Húzz bele!

Csöndben és gyorsan, akár egy fürgegér, megkerülte a legközelebbi sziklát, nekifutott, és abban a pillanatban, ahogy a rámpa emelkedni kezdett, ugrott.

Első rész

Első fejezet

Leia már órák óta sétált föl-alá.

Odakint ragyogóan sütött a Chandrila napja, idebent azonban a ventilátorok és a félig behúzott spaletták kellemes, hűvös félhomályt teremtettek. A helyiség közepén egy jókora, kék, üveg holovetítő ült, és hiába nézett rá mind esdeklőbben, az üzenet, amire várt, csak nem érkezett meg. Mindennap ugyanabban az időben jött ide, és mindennap hiába várt órákig. Mostanra már hallania kellett volna Han felől. Már napokkal ezelőtt beszélniük kellett volna, és...

A vetítő abban a pillanatban életre kelt.

A beérkező jel lassan képpé és hanggá állt össze – a férje képévé és hangjává.

– Han! – lépett közelebb a nő. – Hiányzol!

– Te is hiányzol!

A mód azonban, ahogy ezt mondta... Leia azonnal érezte, hogy valami nincs rendben. Kétségbeesést és haragot érzett Han hangjában. Abban biztos volt, hogy a harag nem őrá irányult – sokkal inkább önmagára. Mintha a saját szívében forgatott volna kést.

Szinte előre tudta, hogy mit fog hallani a férfitől.

– Még mindig nem találtam meg – mondta Han komoran.

Csubakka eltűnt. Két hónappal ezelőtt Han azzal állt elő, hogy nem tudnak tovább várni, és muszáj, hogy megtegyék azt, amire az Új Köztársaság egyelőre nem vállalkozhat. Felszabadítják a Kashyyykot a Birodalom rabigájából.

Leia hiába kérlelte, hogy várjon még, hogy gondolják át, a férfi makacsul azt hajtogatta, hogy most jött el az idő. Meg azt is,

hogy egy régi csempészkapcsolatától sikerült olyan információkhoz jutnia, ami alapján biztos benne: most jött el az idő.

A kapcsolata egy Imra nevű nő volt, akiben Leia fikarcnyit sem bízott, és ezt Hannak is megmondta.

És úgy tűnik, neki lett igaza.

– Még mindig a Külső Gyűrűben vagy? – kérdezte Leia.

– A Vad Úr határán. Van néhány nyom, amin elindulhatok, de semmi igazán biztató.

– Kérlek, gyere haza, Han! Beszélek a Szenátussal! Ha meg tudom őket győzni, hogy megszavazzák az offenzívát, akkor hamarosan megindul a Kashyyyk felszabadítása! És közben talán Csubit is megtalálod. Te tábornok vagy! Egy tábornok szava...

– Ez korábban sem hatotta meg őket!

– Akkor most megint megpróbáljuk.

– Hidd el, nem fognak rám hallgatni! – csóválta meg a fejét a hologram. – Egyébként sem tábornok, hanem csempész és úrka-lóz vagyok.

– Miért mondod ezt? – nézett rá Leia értetlenül. – Mindenki tudja, hogy te vezetted a felkelők támadását az Endoron! Nagyon is tisztában vannak a rangoddal, és ha...

– Lemondtam a rangomról!

– Micsoda?!

– Meg kell találnom Csubit! És ezt nem tehetem egy irodából, bürokratákkal körülvéve! Mindketten tesszük, amihez értünk, úgy, ahogyan tudjuk. Te a Köztársaságra vigyázol, én pedig megkeresem Csubit.

– Ne csináld ezt! – nézett rá Leia esdeklőn. – Kérlek, gyere haza! Vagy engedd, hogy én is veled menjek! Ha megmondod, hogy hol vagy, odamegyek! Vagy ha megmondod, mire van szükséged...

Szomorú mosoly terült szét a hologram arcán.

– Rád most ott van szükség, Leia. Sőt nekem is ott van rád szükségem! És hidd el, nem lesz semmi baj! Megtalálom Csubit, aztán hazamegyünk.

– Megígéred?

– Megí...

Aztán a hologram hirtelen megremegett – Han Solo meglepetten kapta hátra a fejét.

– Han! – kiáltotta Leia.

– Azt a rohadt... – A hologram úgy vibrált, mintha minden pillanatban szétesni készülne. – Megtá...

Aztán az üzenet félbeszakadt, és a hologram voxelekre esett szét.

Ne! Ne, ne, ne!

Leia úgy érezte, mintha gyomorszájon vágták volna.

Ez biztosan csak valami tévedés! Valami csillagközi anomália! Han biztosan nem azt akarta mondani, hogy megtámadták őket! Egy perc, visszajön az adás, és...

Várt egy percet. Aztán egy órát. Aztán egészen napnyugtáig, de a holoplatform továbbra is némán gubbasztott a szoba közepén.

A férje ott volt valahol a hideg és könyörtelen Vad Úr peremén. És bajban volt. És ő nem tudta, hogy merre is kellene induljon, hogy segíthessen neki.

De legalább azt tudta, hogy kihez fordulhat tanácsért.

Második fejezet

A lebegőcsónak hangtalanul siklott a ködben. Az út mentén kétoldalt masszív kőkoloncok álltak. Egyenesek, akár a kovácsoltvas lándzsafej, és feketék, mint maga az éjszaka. Néma őrszemek, tetejükön üvöltésre nyitott szájú, faragott emberarcok. Jóval alattuk halvány, zöldes derengés látszott – a Vorlag barlangjaiban tenyésző, lumineszkáló gombák fénye.

Jom Barell megfeszítette minden izmát, és a ködbe vesző lánc segítségével húzta tovább a szánt. A fém láncszemek a kőoszlopokig nyúltak, és ezek kötötték össze az üvöltő arcú szobrokat.

– Nem tetszik ez nekem! – dünnyögte Jom.

– Mégis, minek kellene itt tetszeni? – vont a föl a szemöldökét Sinjir Rath Velus, aki összefont karral hevert a szán alján. – A köd hideg, a nap pocsék, és olyan józan vagyok, mint egy protokoldroid!

Hirtelen felült, és megmarkolta a szán palánkjának peremét.

– Tudtad, hogy a Halálcsillagon volt bár is? Mondanom sem kell, ocsmány, minden stílust nélkülöző hely volt, és az alkoholt is olyanok szerezték be, akik semmi fantáziával nem rendelkeztek, de... volt köztük egy Tilkey nevű alak, az egyik ellátós, aki némi csúszópénzért alkalomadtán be tudott szerezni ezt-azt...

– Eddig minden a terv szerint halad – szólt közbe Norra Wexley.

A terv lényege most is ugyanaz volt, mint eddig minden alkalommal: bejutni, elfogni a birodalmi célpontot, és visszavinni a Chandrilára, hogy bíróság elé állíthassák. Persze, általában nem egy galaxisszerte ismert rabszolgavadászhoz kellett betörniük, aki egy kialudt vulkánban rendezte be a rezidenciáját...

– Ó, igen? – kérdezte Jom gúnyosan. – Akkor nyilván mi csak díszletnek vagyunk itt! A kislány odabent nélkülünk is elboldogul!

– Én nem nevezném kislánynak – húzta el a száját Sinjir. – És csak a miheztartás végett, Jas az a fajta nő, aki az ilyen megjegyzésekért szálanként tépné ki a bajuszodat!

– De hát az a nő egy fejevadász! – mordult föl Jom, miközben ismét húzott egyet a láncon. – És én nem bízom a fejevadászokban!

Közben azonban a balját önkéntelenül is a bajuszához emelte, és zavartan megtapogatta.

– Igen, tudjuk – fintorgott Sinjir. – És azt is, hogy az exbirodalmiakban sem bízol. Ezt minden nap többször is elmondod.

– És miért is kellene, hogy bízzak bennetek?

– Hm... Mindazok után, amin már együtt átmentünk? Több okot is fel tudnék sorolni. És egy próbát mindenképp megérne...

– Csak azért mondod ezt, mert fogalmad nincs, hogy a Birodalom mit művelt a hozzám hasonló emberekkel, és hogy a Felkelés miatt...

– Nagyon is jól tudjuk, Jom! – szakította félbe Norra. – Mind egy csónakban evezünk! Ez esetben szó szerint is...

Aztán jobb kéz felől egy súlyos, fekete alak bontakozott ki a ködből – akár egy hegynyi sündisznó, tornyokból és paliszádokból álló tüskékkel. Ha továbbra is ebbe az irányba haladnak, hamarosan elérik a felfelé tartó lifteket, és néhány perc alatt feljuthatnak a vulkán csúcsáig.

Ahol is Slussen Canker lakik.

Canker, a Vörös. Ófőmérgezősége, Ellenségeinek Gyilkosa, az Emberek Rabtartója, Vorlag Hercege és Első Fia. Slussen Urla-fir Kal Kethin-wa Canker. Gyilkos, rabszolgatartó, született rohadék.

És még csak nem is ő a célpontjuk, hanem egy Perwin Gedde nevű, levitézlett birodalmi altábornagy. Az endori csatavesztés után egy kisebb vagyont vett magához a birodalmi kincstárból – épp eleget, hogy védelmet vásároljon magának egy alvilági vezértől –, majd erősen remélvén, hogy sosem jutnak a nyomára, s élete hátralevő részét kényelemben és kábítószermámorban töltheti, eltűnt.

Egy olyan helyre ment, ahol senkinek sem jutott eszébe keresni, s ha mégis, a bejárati ajtón kopogtatni és felőle érdeklődni egyet jelentett volna az öngyilkossággal.

A bejárati ajtót egyébként is lövegek, állig felfegyverzett őnök és hroth-fenevadak védelmezték, a gondosan elhelyezett aknákról és lézerrácsokról nem is szólva.

De mindez kit érdekeli, ha ők nem a főbejáraton akarnak bejutni?

Jom lassan eleresztette a láncokat, és kérdően nézett Norrára. A nő kimérten bólintott, aztán lecsatolta az övéről a sűrített levegővel működő pisztolyát, és betárazott egy mászókampót.

– Küldhetitek a jelet!

Sinjir előszedett a csónak mélyéről egy lámpást, és gyors egymásutánban háromszor fölillantotta. A hegy oldalából szinte azonnal három gyors villanás érkezett válaszul.

– Jas, te szarvasfejű ördögfióka! – morogta Sinjir. – Csak összehoztad!

Norra csendre intette, majd gondosan célzott, és abba az irányba lőtte ki a kábelhez erősített mászóvasat, amerről a felvillanó fényeket látták. Egy szisszenés, egy alig hallható koppanás, és csupán a megfeszülő kötél jelezte, hogy a mászóvas célba talált.

Jom azonnal megragadta a kábelt, és annak segítségével kezdte közelebb húzni a csónakot a hegyoldalhoz.

A Jastól kapott tervrajzok szerint valahol itt nyílnak azok a barlangok, ahol Slussen Canker a hroth-fenevadjait tartja. A dögök röpképesek voltak, úgyhogy muszáj volt őket lézerrácsokkal elrekeszteni, nehogy kijuthassanak.

Ahogy a csónak orra a sziklához koppant, már látták, hogy időközben Jas sem unatkozott: lézerrácsok kikapcsolva, és sehol egy fenevad.

Szabad az út!

– Mondtam nektek, hogy összehozza! – vigyorodott el Sinjir, de Jom csak hitetlenkedve dörmögött az orra alatt.

A sziklafalból egy üreg ásított rájuk, és benne, akár egy sor éles fog, jókora cseppkövek ültek. A lézerrácsnak azonban nyoma sem volt.

Kikötötték a járművet, és lassan, egyesével beóvakodtak a barlangba.

A szag, ami odabent fogadta őket, leírhatatlan volt. A falak mentén álló fémtartályokban egy sor elképzelhetetlen dolog rothadt – fej nélküli, megkopasztott madarak tetemei, ki tudja, milyen állatokból származó zsíros cubákok, patás lábak és émelyítően bűzlő belsejűek. Egyik-másik tartály szinte mozgott a benne nyüzsgő férgek tömegétől.

Nyilván itt tárolják a hroth-fenevadak eledelét – gondolta Norra sápadtan.

– Azt hiszem, én most hányni fogok – suttogta Sinjir.

– Ettől bárki kidobná a taccsot, haver! – csóválta meg a fejét Jom. – Hol van Jas?

– Valószínűleg az épület belsejében.

Tervük eleganciája az egyszerűségében rejlett: úgy volt, hogy Jas Emari szépen beépül az itteni bünszervezetbe, belső információkkal látja el őket, és segít a birodalmi begyűjtésében.

Jas két nappal korábban érkezett, és mivel a hírneve megelőzte, viszonylag könnyen kapott munkát. A bünszervezetek úgy vonzották a fejevadászokat, mint a rothadó hús a döglegyeket, így cseppet sem találták gyanúsnak, hogy munkát keres.

Bentről módot talált rá, hogy beengedje a társait, akik a Surat Nuattól szerzett holokron adataiból viszonylag sokat tudtak a helyről. Az akivai gengszter igyekezett mindenről és mindenkiről terhelő bizonyítékokat gyűjteni, hiszen ki tudja, hogy egy nap mire lesz szüksége. Úgyhogy a holokocka igazi kincsesbányának bizonyult, mely segítségével már nem egy birodalmit sikerült lekapcsolniuk.

Gyorsan ellenőrizték a térképet. Innen egy hosszú alagút vezetett a lassan kihunyó vulkán belsejébe, ahonnan a déli tornyon keresztül fogják tudni megközelíteni Gedde szállását. Feltűnés nélkül bemennek, bezákolják, majd ugyanolyan gyorsan és észrevétlenül távoznak is. Aztán az Új Köztársaság jogászai azt kezdenek vele, amit csak akarnak. Ha mindent jól csinálnak, egy újabb birodalmi felelhet a bűneiért.

Amint megvan a fickó, jeleznek Temminnek, aki már hozza is a külső légkörben várakozó hajójukat – a *Halót* –, és mire az itteniek észbe kapnának, már köd előttük, köd utánuk.

Norrának már annyi is elég volt a gyomorgörccshöz, hogy Temminre gondolt. Szegény félárva kisfia! Aki már nem is olyan kicsi, és a csapatuk hasznos tagja. De nem telt el úgy nap, hogy ne aggódott volna miatta, és hiába bizonyította újra meg újra a rátermettséget, Norra úgy érezte, hogy Temmin túl fiatal még az efféle dolgokhoz.

Túl fiatal még. Túl sebezhető.

Tudta, hogy önző dolog volt magával ráncigálnia az univerzum legeldugottabb zugaiba, de mi mást tehetett volna? Hagyja ismét magára? Abba Temmin belepusztulna.

Vagy hagyjanak föl ezzel az életformával? Vonuljanak nyugdíjba?

Talán nem is olyan rossz ötlet...

Aztán megrázta a fejét. Nem ez a legalkalmasabb pillanat, hogy efféle dolgokon rágódjon. Feladatuk van!

Ahogy az alagút bejárata felé indult Jommal és Sinjirrel a nyomában, valami fölsistergett mögöttük, és ahogy odakapták a fejüket, látták, hogy a lézerrács ismét aktiválódott. A vörösen izzó energianyalábok egy pillanat alatt felolvasztották a csónakot rögzítő láncokat, és jármű azonnal eltűnt a ködben.

– Ne! – bődült el Jom.

Aztán fények gyúltak, és az árnyékok közül állig felfegyverzett alakok bukkantak elő. Csupa páncélos, arcmaszkos fogdmeg, a galaxis söpredékének legkülönfélébb fajtájú, formájú és méretű képviselője.

Jom és Sinjir azonnal fegyvert rántott, és már Norra is félig előhúzta a sugárvetőjét, mikor hangos torokköszörüléssel egy alak sétált elő a bérizmok háta mögül. Egy vorlaggn volt, aki úgy nézett ki, mint egy félig szénné égett, repedezett felszínű, formátlan húsdarab. A bőrén kígyózó zegzugos repedésekből áttetsző váladék csorgott, amit egy koszos, barna kendővel törölgetett le magáról. Lassan végigmérte őket három üres, kifejezéstelen szemével, majd bólintott.

Slussen Canker volt az.

Ahogy megszólalt, a hangja szörcsögött, mintha a szavaknak többretegnyi sűrű váladékon kellett volna átverekedniük magukat.

– Látom, úgy gondoltátok, hogy büntetlenül betörhettek Ófőmérgezősége otthonába! Slussen Canker nem örül a váratlan és hívatlan látogatóknak! Mi több, Slussen Canker kifejezetten durvának és ízléstelennek találja az ilyesfajta viselkedést!

Norra egy pillanatra elbizonytalanodott. Lehet, hogy ez itt nem is Slussen Canker? Aztán eszébe jutott a vorlaggn nyelv egyik sajátsága: az, hogy minden személyes névmást az egyes szám harmadik személlyel helyettesítenek.

– Nem miattad vagyunk itt! – vicsorodott el Jom, aki a pisztolyát továbbra is a háromszemű homlokára szegezte.

– Gedde miatt jöttünk – pontosított Sinjir. – Ha volna szíves átadni őt nekünk, a lehető leghamarabb távozzunk ebből a szerföltött sajátos illatú kéjlakból.

– Slussen semmit sem ad nektek! – gurgulázott a vorlaggn. – Gedde?

Az egyik sötét sarokból egy eddig láthatatlan alak bukkant elő. Maga az altábornagy volt az – egy pipaszárlábú, sörhasú, rongyos, szürke egyenruhát viselő férfi. Szó se róla, a Birodalom egykori hadura, a legbrutálisabb biológiai fegyverek kiötlője és alkalmazója – nem egy mesterséges vagy épp már rég elfeledettnek hitt betegséget vetett be a meghódított világokon, csak hogy lássa a hatásukat – cudarul festett. A bőre viaszosan sápadt volt, csupa folt meg kiütés. Le se tagadhatta volna, hogy súlyos fűszerfüggő.

Egy nő jött vele, akinek sugárpisztolyt szorított a halántékához.

– Slussen elfogta a fejevadászotokat! Ha nem dobjátok el a fegyvereiteket, akkor Slussen utasítani fogja az öröket, hogy végezzenek velem, majd a nő hulláját föl zabáltatja a hroth-fenevadakkal!

– A francba! – suttozta Sinjir, aztán a földre lökte a fegyverét.

Norra szó nélkül lecsatolta, és a lába mellé ejtette a fegyverövét. Egyedül Jom nem volt hajlandó engedelmeskedni.

– Eszem ágában sincs átadni a fegyveremet! – acsarogta. – A fegyver az életünk! A testünk része! A különleges alakulatnál megtanultuk, hogy...

Sinjir villámgyorsan lecsapott, kiragadta Jom kezéből a pisztolyt, és a falhoz vágta.

– Térj már észhez, te barom! – sziszegte. – Elkapták Jast!

Az örök villámgyorsan összeszedték a fegyvereket, miközben Gedde elégedett vigyorral nyalogatta az ajkát.

– Lázadó söpredék! Eladunk benneteket a Birodalomnak, én pedig végre bűnbocsánatot vásárolhatok magamnak!

– Most már igazán elvehetnéd a fejemtől ezt az izét! – mondta Jas ingerülten.

Norra egy pillanatig nem értette, hogy mi történt, aztán csak leesett neki.

Jas elárulta őket.

– Bocsi! – vágta zsebre Jas a kezeit, és szarkasztikusan elmosolyodott. – De tudjátok, így megy ez. Vagyok, amilyen vagyok, és... ők jobb alkut ajánlottak. Sőt egészen jó alkut ajánlottak...

Azzal az adatolvasóját Norra orra alá dugta.

A képernyőn körösvény- és számadatok sorakoztak. Vérdíj. Az ő fejükre kitűzött vérdíj.

– Te utolsó szemétláda! – viczorodott el Jom. – Bízam benned!

– Francokat! – húzta el a száját Jas. – És nagyon bölcsen tetted! De higgyétek el, anyagilag igenis kifizetődő volt ez a kis kiruccanás. Legalábbis nekem. Mert nem csak az altábornagy úr volt szíves fizetni, amiért figyelmeztettem, hanem Slussen Canker is. Lekanyarított nekem húsz százalékot a vérdíjból...

– Slussen Canker tizenöt százalékot ígért neked! – szörcsögte a vorlaggn.

– Jó, rendben, akkor legyen tizenöt – sóhajtott a nő, és megvonta a vállát. – De egy próbát azért megért! És egyébként is, tizenöt százalék a vérdíjatokból akkor is szép summa!

– Ne csináld ezt! – suttozta kétségbeesetten Norra.

Egy pillanatra mintha szomorúság felhőzte volna Jas Emari arcát.

– Sajnálom... De tényleg! Csak hát, tudod... a számlák. Mindennap jön belőlük egypár, és a Köztársaság nem pusztul bele, hogy jól fizető munkákkal tömje tele a zsebünket.

Aztán felsóhajtott, lassan, féloldalasan elmosolyodott, és játékosan tisztelgett.

– Jó volt, amíg tartott, de most már vége! További szép napot!

– Azzal elsétált.

– Lenyűgöző nő! – nevetett föl Gedde. – Ezeket meg... dugjátok ketrecre!

Sinjir rühellte a ketreceket. Különösen ezt. Mert ugyan ki szeret háromszáz méter magasan himbálózni? Főleg itt, a hroth-fenevadak barlangbejárata fölött. Ennél még Surat Nuat pincéjében raboskodni is szórakoztatóbb volt.

– Még mindig úgy gondolod, hogy Jas a barátunk? – kérdezte a szomszéd ketrecren gubbasztó Jom megvetően. – Még mindig azt gondolod, hogy bíznom kellene benne?

– Azt.

Az automatikus válasz magát Sinjirt is meglepte. Végül is, ő olyan ember volt, aki senkiben sem bízott. És most titkon mégis azt remélte, hogy ez az egész fonák helyzet csak egy nagyobb terv része. Még akkor is, ha a tudata mélyén egy kis hang makacsul azt hajtogatta, hogy itt most valamit nagyon benézett. Hogy hiába olyan büszke rá, hogy képes kiválóan olvasni mások testbeszédében, Jas Emari ezúttal a bolondját járatta vele.

És mégsem... nem volt hajlandó föladni a reményt.

– Majd csak figyeljete! Csak várjátok ki a végét! Meglátjátok, egyszer csak itt terem, és kihúz minket a bajból!

– Álmodozz csak, birodalmi! – köpött ki Jom.

– Akár a segítségünkre siet, akár nem, egyelőre nem számíthatunk rá – szögezte le Norra.

A nő ketrecre körülbelül tíz méterre himbálózott Sinjirétől, és Norra kétségbeesetten kapaszkodott a rácsokba.

– Ha ki akarunk innen jutni, csak magunkra számíthatunk! – mondta komoran. – És jobb lenne, ha máris elkezdenénk ötletelni, különben eladnak minket a birodalmiaknak!

– És kik most a birodalmiak? – mordult föl Jom. – Ki a góré? Ki fizet értünk?

Olyan kérdések voltak ezek, amelyek már Sinjirben is megfogalmazódtak. Először megdöbbenette, hogy milyen sebességgel omlott össze a Birodalom. Mint valami nevetséges kártyavár. De minél többet gondolkodott rajta, annál kevésbé tűnt megdöbentőnek a jelenség. A Birodalom olyan volt, akár egy hatalmas, masszív pókháló, melynek szálai a császár kezében futottak össze. A császár azonban halott volt, és úgy tűnt, nem akad senki, aki képes lenne a helyére lépni. Sokan Vadert emlegették, de a pletykák szerint ő is meghalt, és... ki más maradt, aki alkalmas lett volna erre a posztra? Az admirálisok és a moffok olyanok voltak, akár egy csapat veszett patkány, akiket a macskák híján most senki sem tudott kordában tartani.

Nem volt hát senki, aki bármilyen címen jogot formálhatott volna a trónra. Palpatine-nak nem volt családja, és állítólag Vadernek – aki, már amennyire Sinjir tudta, még csak nem is volt teljesen ember – sem. És azok, akik rajtuk kívül képesek lettek volna egy ilyen bonyolultságú szervezetet irányítani, szinte az utolsó szálig odavesztek a második Halálcsillag pusztulásakor.

És most, a hatalmi vákuum zűrzavarában, mikor mindenki a saját pecsenyéjét sütögette, az Új Köztársaság napról napra egyre csak erősebb lett. Most a Birodalom volt kénytelen folyamatosan meghátrálni, újabb és újabb csillagrendszereket feladni. Erős vezér és stabil központi vezetés híján a Birodalom mindennap csatákat veszített, állásokat volt kénytelen feladni, és előnyös pozíciókról lemondani.

Sinjir néha úgy érezte, hogy aznap az Endoron nem ő volt az egyetlen, akinek a lelke megroppant. Bármerre is nézett, azóta senkire és semmire nem volt képes ugyanazzal a magabiztossággal tekinteni. Az Új Köztársaságra semmiképp. Ez a csapat – Norra, Jom, Temmin és Jas – a maga módján képes célt adni neki, de

a világ rendezettségébe vetett hitét ők sem voltak képesek visszaadni.

És ha egy napon meg is találná a választ a kérdéseire, nem valószínű, hogy ugyanezek minden birodalmi számára kielégítőek lennének. A Birodalom az identitás válságával küzdött, és ha nem találja meg a megfelelő választ, elpusztul.

Ha nem találja meg a megfelelő választ, meg is érdemli, hogy elpusztuljon!

Nagyot nyelt, és a ketrec rácsához nyomta a homlokát. Most ölni tudott volna egy pohár italért.

Hirtelen sistergő hang hallatszott – olyan, mint mikor egy pillanatra ki-, majd szinte azonnal visszakapcsolnak egy lézerrácsot.

Az alattuk levő üregből hroth-fenevadak bukkantak elő – vörös, hártyás szárnyú, karmos mancsú bestiák, polipszerű csápokkal teli, lázálomba illő fejjel.

A lények hátborzongató hangon üvöltöttek, és Sinjir valahol nagyon mélyen tisztában volt vele, hogy ez mit jelent.

Éhesek és unatkoznak. Remek! Pont kapóra jövünk nekik! Lesz kivel játszaniuk, és lesz kit megenniük!

A következő pillanatban valami nagy és súlyos ütközött Sinjir ketrecének, és azonnal szívókorongos csápok nyúltak be a rácsok közt. Az exbirodalmi a hroth-fenevad felé rúgott – mire a csápok a lábára tekeredtek, és lerántották róla a csizmát. A lény egy hosszú pillanatig a cserzett bőrrel birkózott, aztán méla undorral a ködbe köpte a lábbelit.

– Ne engedjétek, hogy hozzátok érjenek! – üvöltötte Jom. – A csápjaik tele vannak mérgező tüskékkel!

Sinjir azonnal a ketrec hátsó faláig hátrált, de így is épp csak sikerült a karmok és csápok hatósugarán kívülre kerülnie.

A fenevad, akár egy hatalmas, rőt denevér csimpaszkodott a rácsokba, és ahogy vadul Sinjir felé kapott, a férfi fémes csillogásra lett figyelmes. A lény nyakára erősített láncon volt valami. Valami, ami úgy nézett ki, mint egy...

Egy kulcs! Nyolcszögletű, mint az, ami a ketrecet nyitja.

A lény, látván, hogy nem sikerül kipiszkálnia az embert a ketrec mélyéről, széttárta a szárnyait, és elrugaszkodott.

Nem, nem, nem, nem, nem! Kell az a kulcs!

Abban biztos volt, hogy nem Slussen emberei kötötték a fenevad nyakába. Azokba nem szorult ennyi kifinomult gonoszság. De ha nem arról van szó, hogy valaki szórakozik velük, akkor mi ez?

Talán valaki ki akarja őket szabadítani?

Lehet, hogy... Jas?

Sinjir tisztán emlékezett rá, mikor egy hasonló ketrecben raboskodott Surat Nuat pincéjében. Akkor is Jas szabadította ki.

Szerette volna hinni... hinni akarta, hogy ezúttal is a nő siet a segítségére.

– Hé! – kapott a fenevad után. – Hé, te! El ne menj!

A lény abban a pillanatban megperdült, és tapadókorongokkal teli éhes csápok fonódtak a férfi bal karjára. Sinjir úgy érezte, mintha nagyfeszültségű áramot vezettek volna a testébe, miközben ezernyi apró, mérgezett tű szaladt az alkarjába. Üvöltött fájdalomában, de volt annyi lélekjelenléte, hogy a jobbával megragadja a szörnyeteg nyakát, és a lánccal együtt letépje róla a kulcsot. Zsebre vágta, aztán puszta kézzel kezdte csépelni a lény idomtalan fejét, míg csak az nem volt hajlandó elengedni.

A keze már ennyi idő alatt érzéketlenné zsibbadt, tele volt vöröslő szúrásnyomokkal, és máris elkezdett feldagadni.

Legszívesebben rögtön kinyitotta volna a ketrec ajtaját, de...

Egy háromszáz méteres zuhanást még senki sem élt túl!

Esetleg... megpróbálhatna a lény nyakába ugrani. Végül is, az tud repülni...

Egy pillanatig eljátszott a gondolattal. De tényleg csak egy pillanatig.

A halálnak ennél nyilván kevésbé fájdalmas módjai is akadtak. Márpedig Sinjir nem rajongott a halál gondolatáért. Azt egyelőre még nem sikerült kitalálnia, hogy miért is kellene élnie, de úgy volt vele, hogy addig is, amíg kitalálja, a nem-meghalás igen előkelő helyet foglal el a mindennapi teendők listáján.

Legszívesebben világgá üvöltötte volna, hogy sikerült megszereznie a kulcsot, de nem kockáztathatta meg, hogy Slussen őrei meghallják. Biztos volt benne, hogy a hroth-fenevadak előbb-